

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Medveczky László István ügyvéd által képviselt G. Szélenergetikai Befektető Kft. felperesnek a dr.Horváth Ádám ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal alperes ellen szélerőmű engedélyezési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróság előtt 3.K.31.842/2008. számon indult perben a Fővárosi Ítéltábla 2010. február 17. napján kelt 2.Kf.27.510/2009/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.510/2009/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Fővárosi Bíróság 3.K.31.842/2008/9. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy az alperes 2006. augusztus 7. napján kelt 405/2006. számú határozatát hatályon kívül helyezi, és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000.- /nyolcvanezer/ forint együttes első- és másodfokú és 50.000.- /huszonötezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt kereseti-, fellebbezési- és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperes 2005. július 7. napján kiserőművi összevont engedély iránti kérelmet nyújtott be az alpereshez. Az alperes 2006. augusztus 7. napján kelt 405/2006. számú határozatával a kérelmet elutasította.

A határozat ismertette a szélerőművekre vonatkozó engedélyek kiadására vonatkozó elveket. Kifejtette, hogy a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény /a továbbiakban: Vet./ 125. §-ának /2/

bekezdése, valamint a villamosenergia-ellátásban alkalmazott általános rendszerhasználati díjak megállapításáról szóló 57/2002./XII.28./ GKM rendelet 5. § /1/ bekezdésének c/ pontja alapján a villamos-energia kötelező átvételéhez kapcsolódó ártámogatásra fordítható összeget a hatályos árszabályozás behatárolja. Rögzítette, hogy az alperes a rendszerirányítóval egyetértésben megállapította, hogy összesen 330 MW szélerőmű hálózatra történő csatlakozása nem veszélyezteti a villamosenergia-rendszer üzemvitelének biztosítását. Végül kifejtette, hogy a felperes a Vet. végrehajtásáról szóló 180/2002./VIII.23./ Korm. rendelet /a továbbiakban: Vhr./ kihirdetése előtt nem rendelkezett érvényes csatlakozási szerződéssel, így a Vhr. 41/A. § /2/ bekezdésének e/ pontja értelmében be kellett szerezni a rendszerirányító nyilatkozatát. A rendszerirányító az erőmű üzembe helyezésével nem értett egyet.

Ezek után megállapította, hogy a kérelemben foglaltak a szélerőművek vonatkozásában nem állnak összhangban a legkisebb költség elvével /Vet. 50. § /3/ bekezdés b/ pont/, illetve a kérelemben szereplő tevékenység folyamatos hosszú távú ellátásához a kérelmező nem felel meg az energiahatékonysági követelményeknek /Vet. 50. § /3/ bekezdés c/ pont/.

A felperes keresetében sérelmezte, hogy az alperes döntését arra alapozta, hogy a kérelemben foglaltak nem állnak összhangban a legkisebb költség elvével, illetve a kérelmező nem felel meg az energiahatékonysági követelményeknek, de e körben ténymegállapításait nem indokolta. Nem világos, hogy miért nem felel meg a felperes ezen törvényi kitételeknek.

Nem vitatta, hogy az ártámogatásra fordítható összeg korlátozott, azt sem, hogy 330 MW szélerőmű hálózatra történő csatlakoztatása az ami megengedhető, azonban állította, hogy csak 286,12 MW került szétosztásra a kérelmezők között.

Az alperes önkényesen határozta meg az allokációs szempontrendszer, és visszamenőlegesen határozott meg visszaélésre alkalmas módon olyan időpontokat, ameddig az egyes engedélyezéssel kapcsolatos cselekményeket teljesíteni kellett volna.

Az alperes emellett tévesen értelmezte a rendszerirányító nyilatkozatát, amely a konkrét projektet nem kifogásolta, és az egyébként sem köti a hatóságot, attól eltérhet. A rendszerirányító nyilatkozata egyébként sem felelt meg a Vhr. 41/B. §-ában foglaltaknak. Emellett alperes döntése saját szempontrendszerének sem felelt meg.

Mindezért kérte az engedély megadását, másodlagosan az alperes új eljárásra kötelezését azzal az iránymutatással, hogy amennyiben felperes a jogszabályi feltételeket teljesítette, és a megjelölt kapacitás-igény a rendszerszintű korláton belül kielégíthető, akkor a kérelem nem utasítható el. Nem alkalmazható továbbá olyan

szempontrendszer az értékeléskor, amely diszkriminatív, és egy cselekmény meghatározott időponthoz történő teljesítéséhez kapcsolódik úgy, hogy ez az időpont nem volt előre ismerhető.

A felperes keresete folytán eljáró Fővárosi Bíróság 4. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte, mert annak indokolása hiányos volt, nem derült ki belőle, hogy az elutasításra miért került sor.

A Fővárosi Ítéltábla a 6. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, mert álláspontja szerint az nem merítette ki a kereseti kérelmet, és a megismételt eljárásban a perben előadott érvek alapján kell véleményt mondania az elsőfokú bíróságnak az alperesi határozat jogszerűségéről.

A Fővárosi Bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletével az alperes határozatát a kérelemnek megfelelően megváltoztatta és az engedélyt megadta. Az ítélet indokolása rögzítette, hogy az alperes a tárgyaláson elismerte, hogy felperes a műszaki-technikai követelményeknek megfelelt, az elutasítás oka a rendszerszintű korlát volt. Az alperes 2009. július 30. napján kelt tanulmányából megállapítható volt, hogy az érintett időszakban is a rendszerszintű korlát jóval meghaladta a 330 MW-ot, ezért a kérelem már annak idején is teljesíthető lett volna.

Az alperes nem valószínűsítette, hogy nem volt akkoriban lehetőség ennek egzakt felmérésére.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és felperes keresetét elutasította.

Elöljáróban levezette, hogy a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény /a továbbiakban: új Vet./ 178. §-ának /3/ bekezdése alapján jelen ügyben az új Vet. szabályai nem alkalmazhatók.

A másodfokú ítélet szerint az elsőfokú bíróság kizárólag egy szempontot, a rendszerszintű korlát meglétét vizsgálta. Mivel a többi elutasítási ok is erre volt visszavezethető, ezért az elsőfokú ítélet kimerítette a keresetet és ezért érdemben felülvizsgálható volt.

Az elsőfokú bíróság megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 339/A. §-át, amikor nem a határozathozatalakor fennálló tényekre alapította határozatát, mivel egy 2009. júniusi tanulmány adataiból, három év rendszerszabályozás tapasztalataiból vonta le azt a következtetést, hogy 330 MW nem abszolút rendszerszintű korlát. 2006. évben azonban még nem volt erre nézve tapasztalat. Emellett nem volt a tanulmányból megállapítható, hogy 2006-ban is ez lett volna a

helyzet. A teljesítménykorlát helyes vagy helytelen meghatározása egyébként sem képezhetette volna az elsőfokú bírósági döntés alapját, mivel felperes ennek mértékét keresetében nem vitatta.

A felperes a Pp. 164. §-ának /1/ bekezdése ellenére nem bizonyította, hogy a 330 MW nem került teljes egészében kiosztásra. Ehhez a határozat meghozatalakor meglévő tényekre, bizonyítékokra hivatkozással kellett volna igazolnia, hogy az alperes nem osztotta ki a lehetséges teljes kapacitás keretét.

A másodfokú bíróság szerint helyesen járt el alperes, amikor a legkisebb költség elvét és az energiahatékonysági követelményeket a rendszer egészének szemszögéből vizsgálta, a műszaki korlát szakmai szempontok alapján került meghatározásra. A korláton felüli befogadás egyértelműen a két döntési szempontot jelentő elv sérelmével jár.

A Fővárosi Ítéletábra szerint nem sérült a Vet. 50. §-ának /2/ bekezdése sem, az egyenlő bánásmód követelményét az alperes betartotta. Ezt szolgálták a közzétett szempontok, és felperes egyetlen olyan esetre sem hivatkozott, amikor más szempontrendszer alkalmazott volna a hatóság.

A rendszerirányító nemleges nyilatkozata pedig a Vet. 50. § /3/ bekezdésének a/ pontja alapján a jogszabályi feltételek hiányát jelentette.

Végül az elsőfokú ítélet azért is jogszabálysértő volt, mert az engedély megadásáról rendelkezett, de az nem tartalmazta a Vhr. 41/A. §-a szerinti elemeket, ebből következően a teljes körű szabályozás hiánya önmagában kizárta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a keresetnek történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

Előadta, hogy a jogerős ítélet megsértette a Vet. 50. §-ának /1/ és /2/ bekezdését, valamint /3/ bekezdésének b-c/ pontjait, a Vhr. 41/A. § /2/ bekezdésének e/ pontját és a 41/B. §-át, valamint megsértette eljárásjogi szempontból a Pp. 163. §-ának /2/ bekezdését és a Pp. 206. §-ának /1/ bekezdését, és a Pp. 339/A. §-át.

A felperes előadta, hogy a 330 MW-os korlátot nem vitatta, ez nem képezte az eljárás tárgyát. Az elsőfokú ítélet ennek ellenére jogszerűen állapította meg a Pp. 339/A. §-ával összhangban, hogy a felperesi határozat elbírálásakor még nem került szétosztásra a 330 MW kapacitás, illetve azt mind a mai napig nem merítették ki. Felperesi álláspont szerint ezt a tényt alperes nem vitatta, így azt a Pp. 163. §-ának /2/ bekezdése alapján valónak kellett volna elfogadni.

Az elsőfokú bíróság helyesen nem vizsgálta a Vet. 50. § /3/ bekezdésének b/-c/ pontjainak való megfelelést, mivel alperes elismerte, hogy felperes minden feltételnek eleget tett a rendszerszintű korlát kérdésétől eltekintve. Ezért ez utóbbi volt a vita tárgya és e tekintetben a jogerős ítélet iratellenes megállapításokat tartalmaz.

A jogerős ítélet szerint az alperes azért utasította el a felperes kérelmét, mert a Vhr. 41/A. §-ának /2/ bekezdése alapján kiadott rendszerirányító nemleges véleménye jogszabályi akadályát jelentette a felperes kérelme kedvező elbírálásának, felperes pedig nem cáfolta a rendelkezésre álló kapacitás kimerítését. Ezzel szemben felperes álláspontja szerint bizonyította az alperes honlapjáról beszerzett adatokkal, hogy az alperes nem merítette ki a rendszerirányító által meghatározott korlátnak megfelelő kapacitás egészét, a per során alperes által csatolt összesítő nyilatkozat ezt igazolta. Nem a rendszerirányító, hanem alperes hatásköre lett volna annak megállapítása, hogy kik között és milyen módon osztja el a kapacitásokat, ez a rendszerirányítói állásfoglalásból nem vezethető le. A Vhr. 41/B. §-ának /1/ bekezdése a rendszerirányító nyilatkozatát véleménynek nevezi, melyet az alperes a Vhr. 41/A. § /2/ bekezdésének e/ pontja alapján figyelembe vesz, és így nem feltétele az engedély kiadásának.

Az egyenlő elbánás elvének sérelmét is igazolta a felperes, hiszen alperes a kapacitás elosztása során olyan elveket alkalmazott, amelyek jogszabályból nem következnek, ellenben nem érvényesítette a jogszabályban foglalt elveket.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását. Előadta, hogy a 330 MW kiosztásra került, a félreértést az alperes által visszatartott azon 2 MW okozta, amelyet egy folyamatban lévő peres eljárásra tekintettel nem lehetett kiosztani. Ez a 2 MW akkor minősült volna szabad és kiosztható kapacitásnak, ha az alperes pert nyert volna az e tárgyban indult eljárásban. Alperes azonban veszített. Utalt arra, hogy a jelenlegi szabályok alapján új szélerőmű létesítési kapacitás kibocsátása csak nyilvános pályázat alapján lehetséges. Végül előadta, hogy nem csak a rendszerirányító nemleges véleményére alapozta alperes az elutasító döntést, és bár a rendszerirányító véleménye valóban nem köti alperest, de azt csak alapos indokkal hagyhatja figyelmen kívül.

A felperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A perbeli időszakban hatályos Vet. 50. §-ának /1/ bekezdése értelmében az alperes az engedélyt köteles kiadni, ha az engedély iránti kérelem a jogszabályokban meghatározott követelményeknek megfelel. A /2/ bekezdés szerint az engedélyezési eljárás során az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani.

Ugyanezen szakasz /3/ bekezdése értelmében az alperes az engedély kiadását megtagadja, többek között akkor, ha

b/ a kérelemben foglaltak nem állnak összhangban a külön jogszabályban szabályozott, az erőművek létesítésére vonatkozó energiapolitikai követelményeknek, illetőleg a legkisebb költség elvével, illetve

c/ a kérelemben szereplő tevékenység folyamatos hosszú távú ellátásához a kérelmező nem rendelkezik a külön jogszabályban meghatározott pénzügyi, gazdasági, műszaki feltételekkel és eszközökkel, szakszemélyzettel, kereskedelmi lehetőségekkel, illetőleg nem felel meg az energiahatékonysági követelményeknek.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 72. § /1/ bekezdésének ea/ pontja szerint a határozat indokolásának tartalmaznia kell a megállapított tényállást, és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat, az ec/ pontja szerint a mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben szerepet játszó szempontokat és tényeket.

A Vhr. 41/A. §-ának /1/ bekezdése értelmében a megújuló energiaforrásból vagy hulladékból nyert energiával előállított, kötelezően átveendő villamos energia mennyiségét a Hivatal az egyenlő bánásmód elvének megfelelően, az erőmű létesítési és termelői működési engedélyében, illetve a kiserőművi összevont engedélyben határozza meg.

A /2/ bekezdés szerint a megújuló energiaforrásból vagy hulladékból nyert energiával előállított, kötelezően átveendő villamos energia mennyiségének, valamint a működési engedély időtartamának megállapításakor a Hivatal figyelembe veszi

a/ Magyarország nemzetközi vállalásait a megújuló villamosenergia-termelésre,

b/ a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia versenyképességét a Vet. 19. §-ának e/ pontja szerint,

c/ az egyes energiaforrások felhasználásának az ország természeti adottságaival összefüggő hatékonyságát, az adott technológiának a villamosenergia-rendszer kiegyensúlyozott működésére gyakorolt hatását a Vet. 19. §-ának c/ pontja szerint,

d/ a villamosenergia-fogyasztók teherviselő képességét,

e/ a rendszerirányítónak a 41/B. §-ának /1/ bekezdése alapján adott nyilatkozatát,

f/ a közüzemi nagykereskedő, illetve a közüzemi szolgáltató közüzemi villamosenergia-ellátási kötelezettségének mértékét,

g/ az adott beruházáshoz igénybe vett egyéb támogatás mértékét.

/3/ A megújuló energiaforrásból vagy hulladékból nyert energiával előállított, kötelezően átveendő villamos energia mennyiségének, valamint a működési engedély időtartamának megállapításakor figyelembe kell venni a beruházás várható

megtérülését. A Vet. 95/A. §-ában meghatározott szabályok szerinti átvételi ár és a külön jogszabályban meghatározott ártámogatási rendszer figyelembevételével úgy kell eljárni, hogy az erőmű, kiserőmű által igénybe vett támogatás nem haladhatja meg a hatékonyan működő erőmű, kiserőmű beruházáshoz kapcsolódó értékcsökkenési leírásának és a működéshez szükséges nyereségnek az összegét.

A Vhr. 41/B. §-ának /1/ bekezdése értelmében a megújuló energiaforrásból és a hulladékból nyert energiával termelt villamos energia tekintetében, az ilyen módon villamos energiát előállítani kívánó termelői létesítési engedélyért, vagy kiserőművi összevont engedélyért folyamodó kérelmező köteles kikérni a rendszerirányító véleményét.

A /2/ bekezdés szerint a rendszerirányító köteles az engedélyért folyamodó kérelmező által megadott adatok alapján 15 napon belül véleményt adni arról, hogy

a/ a tervezett villamosenergia-termelés kötelező átvétele a kérelmezett időtartam alatt milyen hatást gyakorolna a rendszer biztonságára, a villamosenergia-rendszer együttműködő képességének megőrzésére, valamint a rendszer szabályozhatóságra,

b/ a tervezett erőműben, kiserőműben termelt villamos energia hálózatra adása az a/ pontban foglaltak figyelembevételével részben vagy egészben biztosítható-e.

A /3/ bekezdés szerint a rendszerirányító köteles részletesen bemutatni, hogy milyen technikai feltételek teljesülése esetén támogatná a villamos energia hálózatra adását, ha a /2/ bekezdés b/ pontja szerint a hálózatra adás nem vagy csak részben biztosítható.

A /4/ bekezdés értelmében a rendszerirányító a /2/ és /3/ bekezdésben meghatározott véleményét köteles részletesen megindokolni.

Az /5/ bekezdés szerint a termelői létesítési engedélyért, valamint a kiserőművi összevont engedélyért folyamodó kérelmező köteles az engedély iránti kérelemben részletesen megindokolni, ha nem ért egyet a rendszerirányító által a /2/ és /3/ bekezdés szerint kiadott nyilatkozattal.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy - szemben a jogerős ítéletet hozó másodfokú bíróság álláspontjával - alperes határozatát nem műszaki korlátok /max. 330 MW/, illetve a rendszerirányító nemleges véleményének kizárólagos figyelembevételére alapította, hanem a Vet. 50. § /3/ bekezdésének b/ és c/ pontjainak alkalmazásával állapította meg, hogy a kérelem nem felel meg a tartalmi követelményeknek. E tartalmi követelmények körében azonban a határozat mindössze a Vet. vonatkozó rendelkezéseit „ismertette”. Semmiféle indokát nem adta annak, hogy konkrétan milyen tények alapján miként vonta le azt a következtetést, hogy felperes kérelme e jogszabályhelyeknek miért nem felel meg.

A felperes keresetében ugyan erre is hivatkozott, a Fővárosi Bíróság pedig megállapította az indokolási kötelezettség megsértését, de a Fővárosi Ítéltábla végzése folytán a megismételt eljárásban a felek végül a jogvitát a körben folytatták le, hogy a 330 MW-os műszaki korlát teljes egészében kiosztásra került-e avagy sem, illetve ez a kiosztás megfelelt-e az egyenlő elbánás követelményének, valamint a rendszerirányító nemleges véleménye elfogadható volt-e.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a Vet. 50. §-a egyértelműen fogalmaz, amikor kimondja, hogy az alperes köteles kiadni az engedélyt, ha az a jogszabályi követelményeknek megfelelt. E követelményeket a Vet. 50. §-ának /3/ bekezdése ismerteti, és a /2/ bekezdésből következik, hogy a korlátos lehetőségek szétosztása e követelmények alapján, csak is a kérelmek egyidejű tartalmi rangsorolása esetén lehetséges. Ellenkező esetben sérül az egyenlő bánásmód követelménye.

Kétségtelen szabályozási bizonytalanságot eredményezett, hogy a jogszabály nem határozta meg - más szabályozott piacok esetén szokványos módon - konkrét benyújtási határidőt a kérelmekre, vagy legalábbis nem alkalmazott olyan jogintézményeket, amelyek garanciáját jelenthetik az egyenlő elbánás követelményének.

Ahogy arra az alperes is utalt a jogalkotó észlelte a bizonytalanságot, hogy az új Vet. 7. §-ának /2/ bekezdése már pályáztatáshoz köti a korlátos erőforrások /engedélyek/ kiadását, amely feltételez egy konkrét beadási határidőt.

E körben a Legfelsőbb Bíróság egyetértett a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletének azon részével, amely jelen eljárásra az új Vet. szabályait, egy esetlegesen megismételt eljárás esetében sem tartotta irányadónak /lásd: új Vet. 178. § /3/ bekezdésének értelmezése/.

A perbeli ügyben irányadó szabályozási környezetben is azonban, az alperes a Vet. 10. §-ának a/ pontjában foglalt hatáskörét, a Vet. 10. §-ában is külön nevesítetten az egyenlő elbánás követelményének érvényesítésével és a hatásos verseny elősegítésével kapcsolatos feladatai körében kellett ellátnia, ahogy ezt a Vet. 50. §-ának /2/ bekezdése is konkrétan megerősítette.

Az alperes határozatában rögzítette, hogy lényegében így járt el - nagy általánosságban - amikor is a határozat indokolásának 2-4. oldala felsorolta az engedély kérelmek elbírálásának mérlegelési szempontjait és megjelölte e körben azt is, hogy egyedi projektek esetén a benyújtási határidő 2006. március 1. napja volt, míg szélerőmű parkok esetén 2006. február 2.-a.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja az, hogy az objektív korlátokra való hivatkozás abban az esetben fogadható el, figyelembe véve a szabályozási környezet egészét, ha a kérelmek beadására az alperesi szabályozó határidőt szabott és e határidőt kellő időben – még a határidő lejártá előtt – nyilvánosságra hozta. A szabályozói transzparencia azt jelenti, hogy az alkalmazandó eljárás menetét, tartalmi értékelés elveit a szabályozó az eljárás megindulása előtt nyilvánosságra hozza. A kérelem benyújtását követően, az elbírálási szempontok utólagos közlése – szemben a jogerős ítélet álláspontjával – nem jelent semmiféle átláthatóságot, ekként az egyenlő elbánás elve sem érvényesülhetett.

A Legfelsőbb Bíróság számára az alperes határozatából az tűnik ki, hogy alperes tartalmilag „rangsorolta” felperes kérelmét, és az a többi kérelemhez képest azok közzé tartozhatott, amelyek a legkisebb költség elvének és az energiahatékonysági követelményeknek gyengébben felelt meg, mint azok, akik engedélykérelmet kaptak. Ez azonban csak tovább értelmezése a határozatnak, mivel a határozat indokolása e körben teljes mértékben hiányzik.

A felperes ugyanakkor felülvizsgálati kérelmében az indokolás e hiányosságaira már nem hivatkozott, ezért a Legfelsőbb Bíróság nem vizsgálhatta az alperesi határozat indokolásának hiányosságait.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján viszont nem volt megállapítható egyértelműen, hogy a 330 MW kiosztásra került-e és, hogy valóban azért állt még rendelkezésre további 2 MW a perbeli határozat meghozatalakor, mert azt egy folyamatban lévő ügyre figyelemmel nem osztotta ki az alperes. Ezt alperes ugyan állította, de nem igazolta.

Nem igazolta azt sem alperes, hogy az egyenlő bánásmód követelményét betartotta, melyre jelen esetben az indokolás hiányosságai miatt a Pp. 336/A. § /2/ bekezdésének második fordulata alapján köteles lett volna, mivel a per során sem adott számot arról, hogy a felperesi engedélykérelem szerinti beruházások más beruházásokkal miként kerültek összevetésre.

A Legfelsőbb Bíróság nem osztotta a jogerős ítélet azon megállapítását sem, hogy a felperesnek más ügyekben alkalmazott eltérő szempontrendszer alkalmazását kellett volna igazolnia. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az alperesnek kellett volna először arról számot adnia határozatában, hogy mi volt ez a szempontrendszer és miként alkalmazta a kérelmek – így más kérelmek – elbírálásakor.

A rendszerirányító véleményét semmilyen formában nem elemezi a határozat, pedig a Vhr. 41/B. §-a szerint annak számos részletre ki kell terjednie, enélkül pedig nem ítéltető meg, hogy ezt a

véleményt helytállóan vette-e figyelembe az alperes. Megjegyezhető, hogy felperes a vélemény általános, nem a konkrét esetre vonatkozó voltát, annak hiányosságait a közigazgatási eljárás során már észrevételezte és ennek ellenére alperes sem határozatában, sem a perben e körben érdemi érvelést nem adott elő. Abban pedig a felek között nem volt vita, hogy Vhr. 41. § /2/ bekezdésének e/ pontja alapján az engedély megadásának nem feltétele a rendszerirányító pozitív nyilatkozata, azaz alperest az nem köti. Ezért téves volt a jogerős ítélet azon megállapítása, hogy rendszerirányító nemleges véleménye a jogszabályi feltételek hiányát jelentette a Vet. 50. § /1/ bekezdésének a/ pontja alapján.

A Legfelsőbb Bíróság nem értett egyet abban sem a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletével, hogy a Vet. 50. § /3/ bekezdésének b/ és c/ pontja alapján az alperesnek a legkisebb költség elvét és az energiahatékonysági követelményeknek való megfelelésséget a rendszer egésze szempontjából kellett vizsgálnia, és a korláton felüli befogadás e két elv sérelmével járt volna.

A Vet. 50. § /3/ bekezdésének b/ és c/ pontjának szövegezésével ellentétes ez a megállapítás. A jogszabály szövege egyértelműen a kérelem és a konkrét beruházás e két elv szempontjából való vizsgálatát írta elő. Kétségtelen tény, hogy ebben az esetben célszerű lett volna egy rendszer egészét figyelembevevő szabályozás, azonban ebben az esetben meg kellett volna határozni azokat a szempontokat, amely a 330 MW szétosztását diszkrimináció mentesen lehetővé teszi.

A jogalkotó azonban ezt nem tette, mivel a fenti jogszabályhelyek csak úgy értelmezhetők, hogy a Vet. 50. § /3/ bekezdésében meghatározott elvek azok a szempontok, ami alapján a műszaki korláton belül való szétosztás meghatározható.

Kétségtelen tény azonban, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő és végrehajthatatlan ítéletet hozott, amikor a Vhr. 41/A. §-ának sérelmével rendelkezett az engedély megadásáról. Ugyanakkor ennek következménye nem a felperes keresetének elutasítása, hanem az alperes határozatának hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatására kötelezése lehetett volna.

Mindezért a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatta meg a Pp. 275. §-ának /4/ bekezdése alapján, hogy alperes határozatát a Pp. 339. §-ának /1/ bekezdése alkalmazásával hatályon kívül helyezte és alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

A megismételt eljárásban alperesnek egyértelműen el kell döntenie, hogy mire alapozta határozatát és erről okszerű indokolást kell adnia. Nincs helye a kérelem elutasításának, amennyiben a felperes

kérelme a jogszabályi feltételeket teljesítette, és a kérelemben megjelölt kapacitás-igény az új határozat meghozatalakor fennálló tények alapján a rendszerszintű korláton belül kielégíthető. A rendszerszintű korlátot meghaladó összkapacitás igény esetén be kell mutatnia, hogy milyen egyenlő bánásmód követelményét teljesítő, diszkriminációmentes allokációs szempontrendszer alapján ítélte meg a felperesi engedélykérelmet.

A megismételt eljárás során a jelen ügyben eddig is alkalmazott régi Vet. szabályai az irányadók figyelemmel az új Vet. 178. §-ának /3/ bekezdésére.

A perveztes alperes köteles a Pp. 270. §-ának /1/ bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. §-ának /3/ bekezdése alapján az első- és másodfokú perköltséget felperes részére megfizetni, míg a felmerült fellebbezési és felülvizsgálati illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. március 1.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró